

Németh István Péter

LIBER MIRACULORUM*lapok a pannon csodák könyvéből***Prológus***naplósorok a lánynevekről*

Akár a paraszt, aki komisz hírt hall övéiről, földjére ki megy, s ekéjével találmra belésebez a sorba, mitsem érdeklí,
 hogy haszonnövények avagy gazok szárait és gyökereit metszi is el,
 úgy szántja a tollam most a papiroost,
 agusztus elseje van s mintha örökké ugyanazon történés
 cserepeit vetné ki magából a föld:

Krisztus után 120-ban az udvaron 3 pöttöm lánykák játszadoztok;
 Fides 12 éves, Spes 10, Charitas meg 9, míg vértanúkká -
 no meg mindannyiánk hugaivá nem lesztek,
 Te, árpaszőke Hit, te, fűzkócos Remény s
 Te, szegény, tetvek miatt csúfolt és kopaszra nyírott,
 így még nagyobb szemű Szeretet!

Szent Margit a veszprémvölgyi klostromban*XX. századi olvasat Ráskay Lea szalagjaiból 1510 körül*

Balaton jegére koromszín szomorúfüzek
 térdepelő szoborok lehajtják fejüket

rigók szavára időben ébredt mosdótáljába víz fagyott
 Mária-kép könnyezi a suttogást hogy anya itt vagyok

4 esztendős közöttük ő Á - Bé - Cé - és Áve Mária
 kisded leánynak még nem kell tanulnia

tehénszörből való labdája gurult álmában
 kerengő kövön bokron át megállt hol az ispotály van

konyhában kötényes asszony tegnapi parázsra fúva
gyöngye gyermek ölén izzik majd ciliciuma

szekérzörgés künnről Tihanyból hoztak halat
Jézus vasszögeit számlálja lassún ezalatt

Nyulak szigetéről Stephanus-tól dunai kövecset kapott
priorissza elől szorongatja fény koccantja a klastromablakot

Levél-apokrif 1735-ből

*„Ma nagypéntek lévén, mind a mennyei,
mind a földi atyáiknak halálokat kell siratnunk.”*

Édes Jézus! S Édes Néném!
Magamra maradtam én. Én.
Így ért engem a naplement,
Zágoni Mikes Kelement.

Nagypénteken, ma, nem velem
vagytok: Krisztus, Fejedelem -
vezérlőim - és Néne, ? Te.

Minden feketén fekete:

föld, víz, ég. Hol mennyre gyúrt hab
s csobbant felhő közt oly űrt hagy
Háromtok földi lépte már,
hogy bennem lesz ama remény
horgonnyá görbedt láthatár.

Hát magam. Nagypénteken. Én
úgy hinném, hogy majd harmadnap -

Bús levélnek nem szabad ma
sem hosszúnak lennie.

Vagy Hármótok senkije
vigyázva Zágont, Rodostót -
mint dőlt

kincsét

egy

drótostót- - -

Szent Múza húsvéti képeskönyve

vasárnap köntösök redőin át baktatva vemhe
I és X billogát sütötte szívemre

szírom zöldje kupacban azóta mit elébe szórtak megbúzhódott
keresztek illatos háncsára szóra tüzelték egy műhely mögött

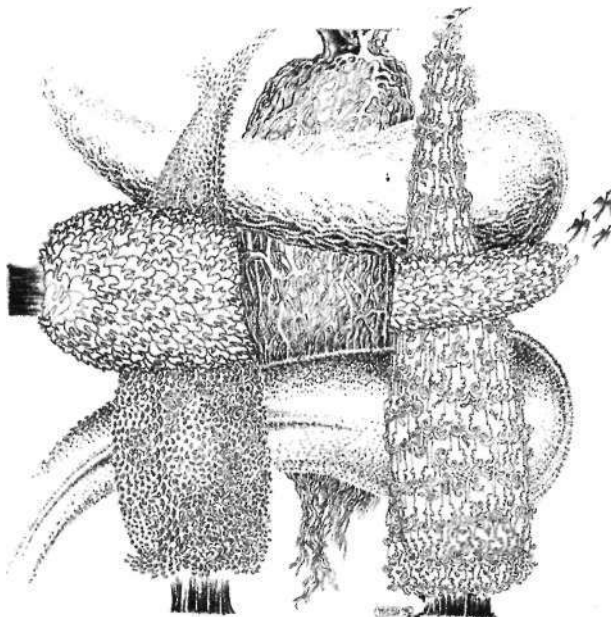
elengedte a púpos fukar Zákeus tartozásom mindet
s hogy ne öleljen férfikar zavarában csak legyintett

hálók száradtak hajnalonta és átlagos volt az éjjeli zsákmány
szívárványból varsát font a kékség emberhalászok láttán

csintalan lányka közöttük én kigyúl kihuny álmaim bokra
vére születik a szöllőtükén szüretig vár annyiótokra

beérett lám a héten az árpa is örvend földjén a gazda
szombat fényeit illőn bevárta a sarlózást holnapra halasztja

ha majd minden friss levél oly gyöngéden feslik
ahogy Lázárról göngyölt le szél halotti fáslit

Az osztrák Szapphó***Joannes Batsányihoz***

mégy az allé fái alatt mégy szomorúan
legszebb férfi te hívséges uram nézek utánad

hallod-e drága vígan csilingel a lóvasut is
indul Bohémiába hallod-e drága

csak járod az allét és számlálsz ki maradott hazafi-társad
s ők látnak itt illatozó hársak Linzi tavaszban

uszályok után nézel nézel hosszan viszi a víz lefelé Pozsonyban
és Pesten kikötőket féltetek édes

megállsz én lehajtom fejemet szomorúbban mint vert forradalom
s mint messzi gyerekkorodból a malom sírva szeretlek

elfuvintod a mécsesest esténte gyöngybetűid fénybe' se értem de
tudva tudom hogy hazám mindigre ott van már ott van a két karodban

Jókai Móricz búcsúja Füredtől

elhagyom házam kertemet így búcsúzásokor a kollégjumban
dúdoltunk Sándorral soha szebben soha szomorúbban

Pápán bolthajtás alatt gyertyaláng akkor danánkat könnyezte Soma
most Füredfürdőt látom utolszor porában Róza asszony lábnyma

s kiét elmosták esők évek nem bírta tüdeje a ködöt
a kedvéért úszni tanultam volna ámultam ha tükörnél fésülködött

megtörtént elegendő c való is szép Ottiliám
hajad vállad alá omolt arany lián

koccintott poharunk nevetésünk pohárban orvosírta juhsavó
majd Tempevölgyről olvastam föl amint a tó jegére hull a hó

Tihany echója néma neked rég balog kezemből kihullt poharad
Merániából jött medálion hajfürtöddel mi megmarad

hajókat nézve néztem messzelátóm kutatta zászlaik
barát se vendég csak rózsabokrok sejték hogy várok hogy várlak itt

és nyárra nyár most házam elhagyom soha szomorúbban soha szebben
hajdan Sándor intett Pápa terén pipa s vers útravalója zsebben

fogatok zörögnek el no költözünk míg beszögeznek mind az ablakot
a sárga falra török árnyam már nem azé ki itt lakott

Szent Antal a Balatonnál

Udvardi Erzsébet képe alá

ma ámulnátok a fiún a párakek kámzsa miatt
de nem lát ide Patavium e tóra nem láttok atyámfiak

ma fénybe aranyozzák pénzeik a halak felém hajítja magát ponty balin
csak állok alkonyég alatt nékik morzsálva szét szavaim

mit bizton elmondhattam volna míg befut az öbölbe
pontban naplementekor ma a lélek csurompiros szörfje

Szent Ágnes

I.M. NNÁ

Hajzuhatag mögötti talány
lett elejtve fésűjét a lány -
miképp állhat valaki talán
mégis vízesésnek túlfalán?

Epilógus

naplósorok három év után

*„...akik keze beszennyeződött a háborúban,
3 évig tartózkodjanak a szentáldozástól!”
(Szent Vazul)*

Hosszú háborúból jöttünk. Nem is titkolják a krónikák.
Gyönyörű fejek vesztek oda. Róluk a hóhér mûgondja
vette elébb le az ókulárét, vagy minden rendezés nélkül
hullottak gyönyörű fejek. Ahogy ez minden időben lenni szokott.

De volt, ki csak diók kobakjait roppantotta be,
s mostan széjjelnéz. Hogyan álljon meg ő
a harcosok között, akik derékig, már legalább derékig megtisztalkodtak?

A csonthéjasok burkának zöldje lemoshatatlanabbul a vérnél
kezéhez tapadt. Dugná háta megé avagy zsebre,
ám hasztalan rejti jóideig még.

Aztán furcsállnák, tanácstalanul mennyire furcsállnák a többiek,
hogy, haj! nincsen olyan tág tenger, ami összehúzná sebeit.

